

[Justitsministeren.]

drejer sig om situationen med de mange børn, i særlig grad udenlandske børn, kan få lagt nogle klarere tommefingerregler. Det er lidt svært en gang i mellem, når myndighederne skal fortælle en familie, at de i og for sig nok har alle muligheder økonomisk og menneskeligt for at kunne have nogle flere børn, men man tror bare ikke på, at de kan tage 4 eller 5. Det kan være vanskeligt, og derfor tror jeg på, at det vil være en nødvendighed, at man i det centrale nævn får nogle vældige diskussioner om de erfaringer, man gør efterhånden i dette arbejde.

Jeg vil derfor ikke være særlig positiv over for fru Hanne Reintofts forslag om, at der skulle laves et ændringsforslag på dette område, for jeg tror, der skal gøres erfaringer først, før man i det hele taget lægger en ant 10r stram praksis til rette.

Jeg skal sige i anledning af hr. Wamberg's tale, at jeg er parat til at møde frem med de oplysninger, jeg kan give i udvalget, men i øvrigt forekommer den sag mig absolut at høre hjemme ved et andet bord end mit, nemlig socialministerens.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg har været glad for den positive tilslutning til forslaget og er parat til at forsyne udvalget med de nødvendige yderligere oplysninger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Nathalie Lind):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. [af Ritta Ahm m. fl.]. (Lovforslag nr. 93. Fremsat 21/11 75).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen):

Det foreliggende lovforslag vedrører reglen om maksimum for dagpengeydelsens

varighed, det vil sige 26 ugers reglen i lovens § 55, som vi i øvrigt for nylig behandlede her i folketinget i forbindelse med forslaget, som var fremsat af SF og kommunisterne, der ønskede reglen ophævet.

Jeg sagde dengang, at 26 ugers reglen nok bør lempes under de ekstraordinære forhold, vi har nu, hvor mange på grund af ekstraordinær stor og langvarig arbejdsløshed selv med den bedste vilje måske ikke kan opfylde lovens krav.

Endvidere oplyste jeg, at jeg har bedt det udvalg, som jeg har nedsat i oktober til behandling af arbejdsløshedsforsikringen, om at se nærmere på spørgsmålet. Dette udvalgsarbejde er i fuld gang. Jeg har foranlediget, at et eksemplar af kristeligt folkepartis lovforslag er tilgået udvalget, således at man i sine overvejelser kan være opmærksom også på de synspunkter, der her er fremført. Jeg håber, vi kan få et hurtigt resultat af udvalgets arbejde.

Jeg vil lige gøre opmærksom på, at jeg sidste sommer foranledigede, at arbejdsdirektoratet udsendte et cirkulære til arbejdsformidlingskontorerne og arbejdsløshedskasserne gående ud på, at der ved anvisning af arbejde, herunder særlig til beskæftigelsesarbejder, tages specielle hensyn til sådanne ledige arbejdsløshedskassemedlemmer, som er ramt af 26 ugers reglen.

Alligevel er jeg selvsagt parat til nærmere at drøfte forslaget i arbejdsmarkedsudvalget.

Kaj Poulsen (S):

Dette forslag har vi jo, som ministeren omtalte, behandlet før. Som vi ved fra arbejdsmarkedsudvalget, har det udvalg, som er nedsat, fået ind i sit kommissorium, at det skal se på de problemer, der er i forbindelse med arbejdsløshedsloven, herunder de forskellige problemer, vi bliver gjort opmærksom på. Udvalget blev nedsat, da vi i sidste samling lavede et forlig med kristeligt folkeparti og det radikale venstre.

Vi er umiddelbart venligt stemt over for at ændre på 26 ugers reglen, men som jeg også sagde, da vi behandlede kommunisternes og SF's forslag vedrørende dette problem, foretrækker vi altså at vente og se, hvad det nævnte udvalg kommer med på dette område.

Vi vil se velvilligt på problemet, når ud-

[Kaj Poulsen.]

valget har talt, men på nuværende tidspunkt — i hvert fald indtil vi har set, hvad udvalget siger — må vi afvise forslaget.

Brøndsted (V):

Vi, der ikke var med til forliget den 30. maj 1975, undrer os uvægerlig over, at et af de partier, der var med, her kommer med et forslag og ligesom løber foran det, man selv har været med til at få nedsat et udvalg omkring. Det ser sådan i al almindelighed lidt besynderligt ud.

Men et par ord med på vejen skal forslaget alligevel have, da vi selvfølgelig vender tilbage til det og meget gerne vil se på det på baggrund af et udvalgsarbejde.

Jeg mener for det første, det er meget forkert, at vi i en sag som denne vil lave vor arbejdsløshedslovgivning om til en bemyndigelseslovgivning. Jeg tror, det er rigtigst, at vi har en fast arbejdsløshedslovgivning, og at den ligger i rammer, som alle er kendt med.

For det andet er det værd at bemærke, at der er jo ingen, der i dag rammes af 26 ugers reglen. Hvis de rammes af den, så har de i hvert fald været arbejdsløse under højkonjunkturen, hvor vi havde den udprægede mangel på arbejdskraft. Derfor vil det være en speciel gruppe, der vil blive berørt af den ændring, som en bemyndigelse kunne foranledige til ved lempelse af 26 ugers reglen.

Stort set tror jeg, at forslaget her med en mulighed for permanent arbejdsløshedsunderstøttelse ville være at gøre såvel arbejdsmarkedet som erhvervslivet i dets helhed en meget dårlig tjeneste. Vi vil vente og se, hvad udvalget kommer med, og så ikke gribe forstyrrende ind, før tiden er inde til det.

Hölge (FP):

Dette folketing har i væsentlig grad bidraget til at skabe og vedligeholde den store og tragiske arbejdsløshed, vi har i dag, og som vi fortsat skal være belastet med, så længe et flertal af tingets partier fortsætter med en så uansvarlig økonomisk politik som den, der nu over 2 år skal føre til et kasseunderskud på nærved 30 mia kr. Det er derfor også dette folketing, der må påtage sig ansvaret for at afbøde de skader, det i det væsentlige selv har forårsaget.

Kristeligt folkeparti fremsætter her et forslag, hvis hensigt er at give arbejdsministeren mulighed for at dispensere fra de tidsbegrænsningsregler, der er indeholdt i forsikringslovens § 55, den såkaldte 26 ugers regel.

Fremskridtspartiet må gå imod et sådant forslag af flere grunde. For det første vil det være en håbløs opgave for arbejdsministeren, hvis dispensationen ikke skal være generel, altså hvis vi skal over på den af hr. Brøndsted omtalte „bemyndigelsesvej“ i stedet for „regelvejen“. For det andet må det klart være lovgivningsmagtens ansvar at skabe klare regler for fordelingen mellem de forskellige sociale hjælpe- og forsikringsordninger.

For det tredje mener vi ikke, at man isoleret kan fjerne en enkelt detalje i den store problematik, vi her er inde i, uden at se på, om resten af lovgivningen er i overensstemmelse med de krav, befolkningen med rette kan stille i den aktuelle situation. Den egentlige problematik i de sociale ordninger er i 4 punkter: hvem skal betale? hvem kan få? hvornår kan de få? og hvilken ordening skal de under?

Punkt 1, hvem skal betale? Her er vi ved et meget vigtigt punkt, for en af hovedårsagerne til situationen med 150.000 arbejdsløse kan meget vel være arbejdsgivernes frygt for at skulle betale for en arbejdskraft, de ikke får. Hvis vi går tilbage til dagens tidligere forslag om sygedagpenge, må det siges, at det principielt er ligegyldigt, om det er arbejdsløshedsforsikring eller sygelønsordning, vi taler om. Det essentielle er, at den nuværende ordening er en belastning for erhvervene. Spørgsmålet er, om vi ikke er inde på et område, der rettelig hører under samfundets fælles kasse; det er en ting, vi gerne vil se på i udvalget.

Punkt 2, hvem kan få? Principielt skal der efter fremskridtspartiets mening ikke gøres forskel på folk i dette land. Vi må altså også se på tjenestemandsløven og funktionærloven i forbindelse med det aktuelle spørgsmål, hvis det hele egentlig skal have nogen mening.

Punkt 3, hvornår kan de få? Det er dagens aktuelle forslag, men i lyset af de mange andre store problemer, der her er ridset op, kan vi altså ikke isoleret gå ind for en ændret fordeling, altså med hensyn til

[Høje.]

om hjælpen skal være under den ene lov eller under den anden.

Punkt 4 er for så vidt det samme som punkt 3, så det skal jeg springe over.

Det største problem i hele dette lovkompleks omkring arbejdsløshedsforsikring og sygelønsordninger er imidlertid at få indrettet loven, så den ikke i sig selv er beskæftigelseshindrende. Det er jo således, at til trods for at vi har mange, mange arbejdsløse, så har vi i visse sektorer alt for få arbejdssøgende. Vi har jo fået masser af rapporter om, at det ofte ikke kan betale sig for de arbejdsløshedsforsikrede at tage midlertidigt arbejde. Hvis det ikke kan betale sig at tage arbejde, så kan man heller ikke bebrejde folk, at de ikke vil have det. Det er muligt, at det så foragtede profitmotiv også har sin lille rolle her, men det er jo en kendsgerning. Jeg kan nævne et enkelt eksempel. Værløse kommune skønner at have en række ungdomsarbejdsløse, måske i størrelsesordenen 50-60 unge, og man laver så et midlertidigt beskæftigelsesarbejde med nogle sti- og vejprojekter, som disse unge kunne hjælpe med, og man afsætter nogle hundrede tusinde kroner til det. Man søger så efter unge arbejdere til dette lille stykke arbejde. Man får 6, hvorefter man beslutter, at det kan slet ikke betale sig at sætte det i gang.

Der er altså mange problemer, men vor konklusion må blive, at kristeligt folkeparti her har peget på et problem, men kun ét problem ud af mange. Vi er enige med kristeligt folkeparti i, at der bør ses på disse ting, men altså i sammenhæng. Der vil være mange spørgsmål i udvalgsarbejdet, som fremskridtspartiet i øvrigt vil gå ind til med megen interesse.

Ingomar Petersen (R.V):

Om det omhandlede forslag kan jeg sige, at det radikale venstre ikke kan støtte det forslag, således som det er udformet. Det med, at man skal tage hensyn til en særlig stor og langvarig arbejdsløshed forekommende på afgrænsede steder eller afgrænsede faglige områder, det kan simpelt hen ikke administreres.

Jeg forstår egentlig ikke, hvorfor kristeligt folkeparti har fremsat forslaget, når man nu har været enige om i den betænk-

ning, som blev afgivet af arbejdsmarkedsudvalget i maj 1975, at hele arbejdsløshedsforsikringen skulle ansues på et bredere grundlag, og vi naturligvis også under dette ville tage problemet om 26 ugers reglen op. Jeg synes, at det udvalg, der er i gang med det, skal have lov til at færdiggøre sit arbejde.

Men jeg vil godt sige, at vi er fra radikal side meget betænkelige ved at røre ved 26 ugers reglen, at røre ved arbejdskravet. Jeg tror, man skal tænke sig meget, meget om, inden man — selv i en vanskelig situation — springer ud i dette. Hvordan man end vender og drejer det, så er der jo også økonomi i det, der er også udgifter i det, og normalt, når man hører kristeligt folkeparti udtale sig fra denne talerstol, så synes jeg nok, at talen drejer sig om at holde meget igen på udgifterne.

Man kan stille det spørgsmål op, om man ved beskæftigelsesfremmende foranstaltninger måske kunne anvende et tilsvarende pengebeløb, som der ville medgå til at lave nogle dispensationsregler, og på den måde i højere grad komme dette problem til livs med at falde for 26 ugers reglen. Det kan godt være, der kunne være behov for fra arbejdsministeriets side yderligere at indskærpe over for arbejdsformidlingerne dette problem med virkelig at få disse folk i arbejde, som er ved at komme i klemme i systemet. Jeg ser sådan på det, at hvis murerne f. eks. er ved at komme i klemme i systemet — og i visse tilfælde også når de er kommet i klemme i systemet i dag — så har de egentlig også været i klemme i systemet, da der var nogenlunde fuld beskæftigelse i de pågældende områder, og så var det vel egentlig ikke urimeligt, hvis der var andet arbejde, nært beslægtet arbejde inden for det samme område, at man fik klaret problemerne ved, at murerne eventuelt kom ud på jord- og betonarbejde. Den slags ting bør man tage med i betragtning. Jeg ved godt, at man i princippet skal tage sådant arbejde, men jeg er ikke helt sikker på, at det bliver administreret sådan — i hvert tilfælde ikke ret kraftigt — af arbejdsformidlingskontorerne, at man forsøger denne mulighed.

Hvis denne mulighed heller ikke kan løse problemet, og der ingen mulighed er for at få de pågældende i arbejde inden for et an-

[Ingomar Petersen.]

det område, så kan man måske tage op til diskussion — og det synes jeg vi skal diskutere i arbejdsmarkedsudvalget — om der så kunne være rimelighed i eventuelt at indføre en eller anden ordning. Jeg er ikke sikker på, at det skal være en dispensationsordning. Jeg tror, det er nødvendigt, at man har nogle ganske faste regler.

Burgdorf (KF):

Hensigten og formålet med dette lovforslag er ganske givet rigtig, idet man vil søge at afbøde nogle af de ulemper, som er en følge af den arbejdsløshed, vi har, men jeg kan som tidligere ordførere undre mig over, at kristeligt folkeparti fremsætter forslaget på nuværende tidspunkt, at man ikke afventer det nedsatte udvalgs betænkning om disse ting. Når udvalget har kulegravet problemerne, kan vi mere klart se, hvad det egentlig er det drejer sig om. At der er problemer her, det tror jeg vi alle sammen er klar over, og jeg er også klar over, at vi alle sammen gerne vil afbøde dem. Hvordan det kan gøres, det ved jeg ikke rigtig, men det må vi jo finde ud af i udvalget enten nu eller senere.

Jeg synes også, der er flere punkter, der er temmelig uklare. Det er ministeren, der bliver bemyndiget til at dispensere eller bliver bedt om at foretage undersøgelser med henblik på dispensationer. Man siger ingenting om, på hvilken baggrund og ud fra hvilke kriterier ministeren kan give disse dispensationer. Men det får vi måske noget at høre om i udvalget.

Ebba Strange (SF):

Mit partis ordfører i arbejdsmarkedssager er desværre forhindret i at være til stede i dag, og jeg skal derfor gøre mit indlæg ganske kort.

Som arbejdsministeren nævnede, har SF fremsat lovforslag om, at § 55 bliver ophævet, og vi står selvfølgelig ved, at vi ønsker denne paragraf ophævet.

Vi undrer os nok lidt over, hvordan man vil administrere det forslag; kristeligt folkeparti her fremsætter. Det kan selvfølgelig være et skridt på vejen, men hvordan man vil skabe retfærdighed og finde frem til de grupper ved at give arbejdsministeren den ret til dispensation, det har vi svært ved at fo-

restille os. Vi ønsker naturligvis vores eget forslag gennemført og ikke den halve løsning, som vi finder dette er.

Derimod vil jeg gerne takke kristeligt folkeparti, fordi de har gjort os opmærksomme på § 72. Jeg tror ikke, det indgik i vores forslag, at den skulle fjernes, men det må vi jo se at få med, når der skal stilles ændringsforslag.

Jørgen Jensen (DKP):

Som det allerede er nævnt, er det rigtigt, at kommunisterne har stillet et forslag om ophævelse af de tidsbegrænsninger, der er i arbejdsløshedslovgivningen. Når vi har gjort det gentagne gange, og når vi også i taler her i folketinget har gjort os til talsmand for nødvendigheden af det, så er det først og fremmest for at fjerne den utryghed, som er hos dem, der er ramt af arbejdsløsheden i dag.

Jeg vil godt sige til nogle af de bemærkninger, der er faldet om, at man skal have en fast lovgivning: ja, men det er vel på betingelse af, at vi har nogenlunde faste og ensartede forhold på arbejdsmarkedet. Når det ændrer sig sådan, at man nu her omkring juletid har 200.000 arbejdsløse, når man har fag, som har haft arbejdsløshed gennem en meget lang periode, så forstår jeg ikke, at man kan tale om, at lovgivningen skulle være uændret på dette område. Når man siger, at der er ingen, der rammes, så tror jeg ikke, det er et spørgsmål om, hvorvidt der er 10, 20 eller 50 der rammes. For os er det et spørgsmål om, at den utryghed, som er hos dem, der bliver ramt af arbejdsløshed, må fjernes.

Jeg må også sige, når man taler om, at man kunne tage arbejde i nært beslægtede områder: ja men det er jo sådan i dag, at alle er ramt af arbejdsløshed.

Når man taler om, at arbejdsformidlingen ikke har den fornødne styrke og vilje og evne til at anvise arbejdskraft, ja, så har vi jo også mange gange peget på, at det måske havde været rimeligere at lade det ligge i fagforeningerne, som kendte til disse forhold.

Jeg vil godt gentage det, jeg sagde sidste gang vi behandlede disse ting: vi mener, tidsbegrænsningerne skal helt væk, og det mener vi både om 26 ugers reglen, om 180 dages reglen og om 78 dages reglen.

[Jørgen Jensen.]

Når man siger, at man foretrækker at vente, indtil det udvalg kommer med noget, så kan jeg ikke lade være med at tænke på: når forslaget netop kommer fra kristeligt folkeparti, er det så ikke, fordi man har opgivet, at det udvalg skulle komme med noget? Jeg tror ikke, det er et spørgsmål, man kan skyde ud, og derfor ville det være ønskeligt, at vi ikke alene fik et tilsagn fra arbejdsministeren, som det skete, om at det skulle komme hurtigt, men at vi også fik sat en tidsfrist på, så vi vidste, hvornår det ville ske.

Jeg tror altså, det er nødvendigt at man gør noget, og derfor kan vi kun sige, at vi holder fast ved vores forslag, men jeg tror, det er godt at der fortsat bliver presset på. Jeg kan da også henvise til, at jeg selv tog de samme tanker frem sidst, da vi diskuterede det, og sagde, at hvis ikke man havde vilje til at støtte kommunisterne og SF, ja, så kunne man tage ved lære af de erfaringer, vi har haft tidligere, hvor man, når man havde en vis procent af arbejdsløse, kunne iværksætte efteruddannelse på en anden måde, end man normalt gjorde.

Jeg er ikke bange for, at det foreslåede ikke skulle kunne administreres. Man kunne jo sige: hvis arbejdsløshedsprocenten i en kasse er over 3 pct. eller 4 pct. — det kunne man diskutere sig frem til — så sætter man simpelt hen tidsbegrænsningerne ud af kraft. Det kunne administreres.

Men som det væsentlige vil jeg sige: det er rigtigere helt at fjerne tidsbegrænsninger, så længe vi ikke kan fjerne arbejdsløsheden.

Arnfast (CD):

Vi kan sådan set se med sympati på forslaget, men vi er nok lidt betænkelige ved denne bemyndigelse og ville i hvert fald foretrække, at den i givet fald blev lagt ud i den mere lokale administration, hvor man måske har nærmere føling med, hvad det er for problemer, der gør, at nogle enkelte personer eller nogle grupper af personer bliver ramt af denne langvarige arbejdsløshed. Mange gange kan der også være tale om, at de måske kan klare sig endda, var jeg lige ved at sige, ved at de er flere eller arbejder i familiefællesskab o. lign. og det derfor var lettere måske at prøve en omskoling.

Men må jeg sige generelt, at vi vil også

afvente det nedsatte udvalgs arbejde og tage stilling derefter.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ritta Ahm) (KrF):

Under normale forhold fungerer arbejdsløshedsforsikringen vel nogenlunde og herunder også 26 ugers reglen, men vi har ikke normale forhold i dag, og alle prognoser viser desværre en meget behersket optimisme omkring hele arbejdsløshedssituationen. Mange arbejdsløshedsforsikrede begynder nu snart at nærme sig det tidspunkt, hvor de har opbrugt deres arbejdsløshedunderstøttelse, og derfor mener vi i kristeligt folkeparti, at vi nu må tage 26 ugers reglen op til nærmere diskussion. Kristeligt folkeparti ønsker ikke denne 26 ugers regel slettet, men vi mener, at ved at lægge en dispensationsmulighed i loven, som tillader fravigelse af denne 26 ugers regel, da har man taget et positivt skridt til hjælp for de arbejdsløshedsforsikrede.

Jeg kan ikke se, at administrationen af dette lovforslag skulle være så besværlig, men skulle der dukke noget frem, som viser sig at være til hinder for, at det kan lade sig gøre at lægge det som en bemyndigelse til ministeren, så kan vi måske i udvalget finde ud af, hvordan det skal klares. Jeg mener, at arbejdsformidlingen har de oplysninger, der må være nødvendige hertil.

Jeg mener ikke, det kan være rimeligt, at de arbejdsløshedsforsikrede, som bor i et område, der er særlig ramt af virksomhedslukninger, skal lide under en dårlig politik, som er ført lige siden 1960'erne. Det kan ikke være rimeligt, at så mange mennesker skal stå helt uden for samfundet, hvor andre tjener godt.

Jeg står helt uforstående over for det radikale venstres stilling til lovforslaget. Det må ærlig talt være en mærkelig stilling at stå her på talerstolen i dag og laste os for at føre forslaget frem, fordi, som ordføreren sagde, problemet bliver taget frem i arbejdsministerens nedsatte udvalg, og det var aftalen. Som bekendt er det det radikale venstre, der først brød ud af denne aftale.

Jeg mener ikke, at den dispensationsregel, vi vil have ind i loven, skal afvente behandling i det nævnte udvalg, og det er derfor, vi har taget den frem nu.

Jeg vil gerne takke arbejdsministeren for

[Ritta Ahm.]

den meget positive holdning til lovforslaget. Det fremgik ikke af arbejdsministerens udtalelser, at der skulle være noget til hinder for, at en sådan dispensationsmulighed kunne indarbejdes i loven. Jeg savner en oplysning om, hvornår dette udvalg er færdig med at behandle hele dette vigtige problem.

Jeg ser positivt på sagen, fordi alle ordførertalerne klart har vist, at partierne er opmærksomme på, at her er et forhold, som virkelig skal rettes, og jeg tror, der vil blive et flertal for at rette på denne 26 ugers regel — hvordan det så ellers skal ske, om det skulle være i form af en dispensation, hvad vi gerne ser, eller om det skal være på anden måde. Jeg vil gerne sige tak til alle ordførerne. Jeg håber på et godt udvalgsarbejde.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen):

Jeg er da ikke i tvivl om — og det mener jeg også jeg gav udtryk for i mit første indlæg — at der ligger gode intentioner bag det forslag, der er fremsat.

Jeg ville ikke bryde mig om at skulle administrere dispensationsordninger, hvis et forslag af denne karakter blev vedtaget. Det tror jeg blev en meget, meget vanskelig opgave, og det ville næsten være umuligt, tror jeg, i alle tilfælde på den i forslaget angivne måde.

Hr. Ingomar Petersen sagde, at arbejdsformidlingen bør anstrenge sig yderligere for at få disse folk i arbejde, altså dem, der enten er faldet for 26 ugers reglen, eller som måske står umiddelbart foran at falde for denne regel. Det tror jeg nok man anstrenge sig temmelig meget for, men det er bare ikke en opgave, som arbejdsformidlingen kan klare alene, for her spiller det jo også en rolle, hvad arbejdsgiverne mener, som skal ansætte de pågældende. En hel del af dem er oppe i årene, og vi ved, at der er vanskeligheder ved at få problemet klareret, når det drejer sig om de private arbejdsgivere. Det er baggrunden for, at vi har sagt, man i særlig grad skal være opmærksom på de beskæftigelsesmidler, der er stillet til rådighed, og beskæftigelsesarbejder, som sættes i gang rundt omkring i landet. Her har man i alle tilfælde muligheder, og jeg ved også, at man i en vis udstrækning har udnyttet disse muligheder.

Fru Ritta Ahm spurgte om, hvornår udvalget er færdigt. Det er jeg desværre ikke i stand til at svare på. Jeg kan gøre opmærksom på, at det blev nedsat her i oktober måned, og det har fået meget omfattende opgaver. Der er kommet nye til: ud over det, som indgik i det forlig, vi sluttede om arbejdsløshedsforsikringen i juni måned, er kommet en række andre meget komplicerede opgaver til, og derfor er det lidt svært i dag at sige noget afgørende om, hvornår man kan blive færdig. Jeg har bedt om at få det fremskyndet så meget som muligt, og jeg tror også, man i udvalget er indstillet på at arbejde hurtigt og effektivt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Nathalie Lind):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om præstehøjskolen.

(Lovforslag nr. 123. Fremsat 11/12 75).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Johan Nielsen (S):

I forbindelse med ordinationen til præst skal kandidaterne aflægge et løfte, som populært kaldes for præsteløftet, og her lover man bl. a., at man skal blive ved med at studere, med at dygtiggøre sig til den gerning, som man nu går ind til. Jeg vil formode, at det er for at række dette løfte en håndsrækning, at man den 14. februar 1964 vedtog loven om oprettelse af et efteruddannelsescenter for præster, som senere er kommet til at hedde præstehøjskolen. Dette efteruddannelsescenter har efter sigende vist sig at være særdeles nyttigt, så nyttigt, at jeg tror, man meget, meget nødig vil undvære det i dag.